కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు

సామర్లకోట స్టేషన్ ప్లేట్‌ఫారం మీదకు గర్జనలు చేసుకుంటూ **మెయిల్** వచ్చి ఆగింది. అక్కడ రైలు **ఏడెనిమిది** నిముషాలకంటే ఎక్కువసే **పాగదు. ఆగినా,** ఆ సందడిలో ఆగినట్లు **కనిపించదు.** జనం హడావుడిగా, కంగారుగా అటూ యిటూ పరిగెత్తుతున్నారు. డిశంబర్ వెకేషన్ యివ్వటంవల్ల కాబోలు, కాకినాడలో చదివే మెడికల్ కాలేజి విద్యార్థులు, యింజనీరింగ్ కాలేజి విద్యార్థులు ప్లాట్‌ఫారంనిండా కిటకిటలాడుతున్నారు. వాళ్ళంతా అటూ యిటూ పరిగెత్తితలా ఓ కంపార్ట్‌మెంట్‌లో ఎక్కేస్తున్నారు. గబగబా సామాన్లు చేర్చేస్తున్నారు.

డాక్టర్ ఇందిర చురుగ్గా ముందుకు నడిచి, ఓ ఫస్ట్‌క్లాస్ కంపార్టుమెంట్‌లో ఎక్కింది. ఆమెకు రిజర్వేషన్ లేదు. విజయవాడ వెళ్ళాలి. విజయవాడదాకా మెయిల్‌కి రిజర్వేషన్ యివ్వరు. కాని, ఎనిమిదిగంటల లోపలే అక్కడికి చేరిపోతుంది కాబట్టి. అప్పటిదాకా కూర్చోవటానికి ప్రయాణీకు లెవరూ **అభ్యంతర** పెట్ట.

అదృష్టం బాగుంది. ఆమెకి కిటికీ ప్రక్కనే సీటు చిక్కింది. కూర్చుని సగం వరకూ వేసివున్న రెక్క పూర్తిగా ఎత్తివేసి హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకుంది. రైల్లో కిటికీదగ్గర కూర్చుని ప్రయాణం చెయ్యటం

ఆమె కంఠంతో సరదా.

పోర్టర్ ఆమె సూట్‌కేసు బెడ్డింగూ బెర్తు క్రిందుగా సర్ది డబ్బులు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

డాక్టర్ ఇందిర వెనక్కి ఆనుకుని, విశ్రాంతిగా కూర్చుంది. ఆమె పూర్తి పేరు ఇందిరా ప్రియదర్శిని. మెడికల్ కాలేజిలో మైక్రోబయాలజీ డిపార్టుమెంటులో రీడర్‌గా పనిచేస్తోంది.

శీతాకాలపు మధ్యాహ్నం కావటంవల్ల ఆ లేత ఎండలో కాస్త చలికూడా మిళితమై వింత ఆహ్లాదాన్ని కలిగిస్తోంది. ఆమె కెదురుగా నడివయస్కులయిన యింగ్లీషు దంపతులు కూర్చుని వున్నారు. వాళ్ళతో ఆలూకు యిద్దరు పిల్లలు. ఇందిర కూర్చున్నవైపు ఫుల్ సూటులో వుండి ఆఫీసరుగా కనిపిస్తున్న ఓ అతనూ, అతని భార్య కాబోలు, యిరవై అయిదేళ్ళ స్త్రీ కూర్చున్నారు. ఆమె ఎక్కినప్పుడు వాళ్ళు లేరు, ఇంచుమించు వెనువెంటనే ఎక్కారు.

ఇందిరవైపు పరిశీలనగా చూస్తూ "మీరు ఎక్కడిదాకా వెడుతున్నారు?" అనడిగాడు మర్యాదగానే, యింగ్లీషులో ఆఫీసరులా కనబడుతున్న అతను.

"బెజవాడ."

అతని ముఖం ఒకరకమైన ఆందోళన నిండి, నిశ్చింతలోకి మారింది. భార్యవైపు తిరిగి 'ఫర్వాలేదు' బెజవాడలో డిన్నర్ తీసుకున్నాక నేను పైబెర్తుమీదకి వెడతాను. నువ్వు క్రింద పడుకోవచ్చు" అన్నాడు.

భార్య తల ఊపింది.

స్టేషన్‌లో గంట కొట్టేరు. గార్డు విజిల్ కూడా ఊదాడు. డీజిల్ యింజన్ గుండెలు ఝల్లుమనేట్లు సైరన్ యిచ్చింది.

బహుశా తర్డుక్లాస్ పెట్టెలు చోటు చాలక కిటకిటలాడుతూ వుండివుండాలి. ప్లాట్‌ఫారంమీద చాలామంది జనం ముఖాలు వ్రేలాడేసుకుని మిగిలిపోవటం కనిపిస్తోంది.

ఇంజనువైపునుంచి ఆదుర్దాగా పరుగిడుతూ ఒకతను వచ్చాడు. ముప్ఫయి ఏళ్ళ లోపు వుంటుందతని వయస్సు. భుజాలమీద చిన్న పాప పడుకుని నిద్రపోతోంది. బహుశా స్థలంకోసం అటూ యిటూ ఒకటి రెండుసార్లు తిరగటంవల్లనేమో, అతను కొంచెంగా ఒగరుస్తున్నాడు. వేసుకున్న ప్యాంట్ స్లాక్ కొంచం మాసి వున్నాయి.

సరిగ్గా ఇందిర కూర్చున్న కిటికీదగ్గర ఆగాడు. అతని ముఖంలో ఆందోళన కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతోంది. నిరాశా నిస్పృహలతో అటూ యిటూ చూస్తున్నాడు.

రైలు కదలబోతున్నది.

చటుక్కున తలత్రిప్పి పక్కకి చూశాడు ఇందిర కనిపించింది. ఏదో ఆలోచన వచ్చినట్లు అతని ముఖంలో ఆశా కిరణం తళుక్కుమంది.

"చూడండి" అన్నాడు తడబడే కంఠంతో. "నే నర్జంటుగా యీ రైలుకే వెళ్ళాలి. ఈపాపతో ఏ పెట్టెలోనూ ఎక్కటానికి వీలుగాలేదు. మీరేం అనుకోకపోయినట్లయితే. పాపను కాసేపు వుంచుకుంటారా....? నే నెక్కడో ఎక్కేస్తాను"

ఇందిర అదిరిపడినట్లయింది. ఏమి సమాధానం చెప్పటానికి తోచలేదు.

ఆలోచించటానికి టైములేదు.

అతను జాలిగొల్పే కళ్ళతో అభ్యర్థిస్తున్నట్లుగా చూస్తున్నాడు. కాదనటానికి నోరు రావటంలేదు. కాని అతని కోరిక ఏమిటోగా, అసహజంగా వుంది.

"ఏమండీ! ఏమండీ!! ప్లీజ్!" అతను పాపను రెండు చేతుల్తో పట్టుకుని అందిస్తున్నట్టుగా ముందుకు చూస్తున్నాడు.

రైలు కదిలింది.

ఇందిరలోకూడా ఏదో కదిలింది. ఆమె అప్రయత్నంగా చేతులు జాచింది. "థాంక్సండీ" అని అంటూ అతను పరిగెత్తుకుపోవటం, రైలు వేగం అందుకోవటం అన్నీ గబగబ జరిగిపోయాయి.

ఆమెకు అయోమయంగా, కలలో జరిగిపోయినట్లుగా వుంది. పాపను వొళ్ళో కూర్చోపెట్టుకుని, కిటికీలోంచి తల బయటపెట్టి ఆతురాగా చూసింది. అప్పటికప్పుడే రైలు ప్లాట్‌ఫారం దాటిపోతోంది. ఆమె గుండె గబగబ కొట్టుకుంది. అతనే పెట్టెలోనైనా ఎక్కాడో, లేక స్టేషన్లో దిగబడిపోయాడో!'

మెంటల్ షుగర్ ఫ్యాక్టరీని దాటిపోతూండగా తల లోపలకు తీసుకుని మామూలుగా కూర్చుంది. అప్పుడు చూసింది పాప ముఖంలోకి.

ఆమె హృదయంమీద తలవాల్చి నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్నది పాప. నిద్దట్లో ఎవరి చేతుల్లోంచి ఎవరి చేతుల్లోకి మారిందో తెలియదు....ఏడెనిమిది నెలల లోపు వుంటుంది. తెల్లగా కొంచం బొద్దుగా అందంగా వుంది, చిన్న పెదవులు, కొరికి వెయ్యాలనిపించేటంత సొంపుగా వున్న గులాబీరంగు బుగ్గలు, మహా అమాయకంగా నిద్రపోతూ వుంది. చిన్న లాగూ వేసుకుని మామూలు గౌను వేసుకుని వుంది. అవికూడా కొంచం మాసి వున్నాయి.

పాప ముఖంలోకి చూస్తూ కొన్ని క్షణాలు తనున్న సమస్య మరిచిపోయింది ఇందిర.

"నేనైతే యిలాంటి పని చెయ్యటానికి ఒప్పుకోను."

ఇందిర ఉలికిపడి, తల ప్రక్కకు తిప్పి చూసింది ఆఫీసరుగారి భార్య అంటున్నది.

తను మంచి పనిచేశానని ఇందిర కూడా అనుకోవటం లేదు. కాని మరొకరు ఆ విషయం సూచించేసరికి, ఆమె సుముఖురాలు కాలేకపోయింది తన మనసులోని విషయానికి ఎత్తిపొడుపు కలిపి మరొకరు బయటపెట్టడం, ఆమెకి రుచించదు.

"తప్పేం?" అని అందామనుకుని, తమాయించుకుని "అనుకోకుండా జరిగిపోయింది" అన్నది.

"మీరు చాలా మొహమాటస్తులనుకుంటాను"

ఇందిర ఏమీ మాట్లాడలేదు. నవ్వి ఊరుకుంది.

వొడిలో పాప నిర్మలంగా నిద్రపోతున్నది.

"పాప బాగుంది కదూ!" అంది ఇందిర అప్రయత్నంగా.

ఆఫీసరుగారి భార్య పెదవివిరిచి "మీరు యీ మాత్రానికే ఆశ్చర్యపోతున్నారా? అయితే మా పిల్లల్నిచూస్తే వదలిపెట్టేవారు కాదు" అంది.

ఏరీ మీ పిల్లలు? మీతో తీసుకురాటంలేదా?"

ఆఫీసరుగారి భార్య ముందుగా నవ్వింది

నేను" పిల్లల్ని నాతో వుంచుకోను. లైఫ్ ఫ్రీగా వుండకపోవటమలా వుంచి, వాళ్ళు చెడిపోతారు కూడాను. మన దగ్గ వుంటే డిసిప్లిన్ రాదు. మా అబ్బాయికి ఏళ్ళు! హైదరాబాద్ పబ్లిక్ స్కూల్లో చేర్పించాను. అమ్మాయికి మూడేళ్ళు. మా అమ్మగారింట్లో వుంచేశాను.

"తర్వాత...?"

"అంతే యిహ స్వచ్ఛందపు" అంటూ ఆమె మళ్ళీ నవ్వింది.

ఒక నిముషమాగి "మీ విషయం చెప్పండి" అన్నది.

"నాకు పెళ్ళికాలేదు" అంది ఇందిర అయిష్టంగానే.

ఆఫీసరుగారి భార్య ముఖంలో ఆశ్చర్యం పొడచూపింది. తర్వాత "మీ రెక్కడ వుంటారు? ఏం చేస్తారు?" వగైరా వగైరా ప్రశ్నల్ని అడిగింది. ఇందిర అన్నిటికి ఓపిగ్గా సమాధానాలు చెప్పింది. రైల్లో అపరిచితులైన ప్రయాణీకులతో ఏవేవో మాట్లాడటం, కబుర్లు పెంచుకోవటం చేతకాదు. ఏదైనా పుస్తకం చదువుకుంటూనో లేక గంటల తరబడి ఆలోచిస్తూనో కాలం గడిపేస్తుంది. ఆలోచన ఆమె ముఖ్యమైన హాబీ.

ఇందిర అడక్కపోయినా ఆఫీసరుగారి భార్య తన విషయాలన్నీ చెప్పింది. ఆమె పేరు సుధారాణి. మద్రాస్ ప్రెసిడెన్సీ కాలేజీలో బి. ఏ. వరకూ చదువుకుంది. తర్వాత పెళ్ళికాక చదువుకు ఉద్వాసన చెప్పి, సంసారంలో పడింది. భర్త ఎలక్ట్రికల్ సైడ్ కాకినాడలో ఛీఫ్ ఇంజనీరు. తాము ప్రస్తుతం వారంరోజులు సెలవుమీద మద్రాస్ వెడుతున్నారు.

ఇంతలో ఆమె భర్త ఆమెను ఎందుకో పిలిచాడు. ఇందిరని విడిచిపెట్టి ఆయనతో కబుర్లలో పడింది.

ఇందిరకు తన పరిస్థితి ఏమీ సుఖంగా లేదు. ఎదురుగా కూర్చున్న ఇంగ్లీషు దంపతులు కూడా మధ్య మధ్య తనవంక చోద్యంగా చూస్తున్నారు.

పిచ్చివేగంతో, పెద్దగా చప్పుడు చేసుకుంటూ మెయిలు ముందుకు దూసుకు పోతున్నది. అంత వేగంగా పోతుంది కాబట్టి ఇందిరకు మెయిల్లో ప్రయాణం చెయ్యటమంటె ఆమెకు సరదా. నిదానం మీద ఆమెకు అసహ్యం. తన జీవితమన్నా అందుకే అసహ్యం - అంతా నిదానంగా వుంటుంది కాబట్టి.

తాను కాస్త ప్రక్కకు జరిగి చోటుచేసి పాపను బెర్త్ మీద పడుకోపెడదామా అనుకుంది. కాని మళ్ళీ వెంటనే భయంవేసింది. ఆ కదలికకు పాపలేచి ఏడుపు మొదలు పెడితే? ఎవరు ఊరుకోబెడతారు? తనవల్ల నవుతుందా?

త్వరగా రాజమండ్రి స్టేషన్ వస్తే బాగుండును. అతను త్వరగా వచ్చి తన పాపను తీసుకువెళ్ళిపోతే బాగుండును.

ముక్కూ మొహం తెలియనివారి పాపని, తప్పనిసరిగ్గా వొళ్ళో అంతసేపు పడుకోబెట్టుకోవటం ఆమెకు చిరాగ్గా వుంది. అవమానంగానూ వుంది. నిస్సహాయతతో కూడిన అహం మనిషిని దహిస్తోంది.

ఇంగ్లీషు దంపతులు తమలో తాము ఏవేవో మాట్లాడుకుంటున్నారు. మధ్యమధ్య పిల్లలడిగిన ప్రశ్నలకు ఓపిగ్గా సమాధానాలు చెబుతున్నారు. ఇంజనీరుగారికి, ఆయన భార్యకీ కబుర్లకంతులేకుండా ఉంది.

నిమిషాలు గడిచిపోతున్నాయి.

అడవిలాంటి ప్రదేశం మాయమై, బయట మేడలూ, యిళ్ళూ, దూరంగా అటూ యిటూ తిరిగే బళ్ళూ, కార్లూ గోచరించసాగాయి.

రాజమండ్రి సమీపిస్తోంది. హమ్మయ్య! ఇందిర ముఖం వికసించింది.

క్రమంగా రైలు వేగం తగ్గింది. మరో క్షణంలో ప్లాటుఫారం మీదకు వచ్చి ఆగింది.

మళ్ళీ సందడి. ఎక్కేదిగే జనం. కాఫీ, టీ, తినుబండారాలు అమ్మేవాళ్ళ కేకలు, టిక్కెట్ కలెక్టర్ హడావుడి. చిరుతిండికోసం రైల్లోంచి దిగిన ప్రయాణీకులు ప్రదర్శించే ఉత్సాహం....

ఇందిర అవన్నీ పట్టలేదు. కిటికీ లోంచి తల బయటకు పెట్టి అతనికోసం ఆతృతగా చూస్తోంది. కళ్ళు చించుకుని నిశితంగా అటు తమ పెట్టెవైపు వస్తున్న ప్రతి మనిషినీ పరిశీలిస్తోంది. అంతలో ఆమె ఆశ చెదిరిపోతున్నది.

క్షణాలు గడిచినకొద్దీ ఆమెలో నమ్మకం నశించి, నిస్పృహ ఆవరిస్తోంది,

దీనికితోడు "ఏమండీ వచ్చాడా?" అనడుగుతోంది లోపల్నుంచి సుధారాణి. ఆమె ప్రశ్న వెక్కిరింతగా ధ్వనించింది. ఆమె ఏమీ జవాబు చెప్పలేదు.

ఎదురుగా కూర్చున్న యింగ్లీషు కుటుంబం యిదివరకే ఆర్డర్ చేశారలావుంది. బ్రెడ్, బటర్, జామ్-యింకేవో వచ్చాయి. వాటిని ఆప్యాయంగా తింటున్నారు.

ఇంజనీరుగారూ, సుధారాణి కూడా ట్రేలో కాఫీ తెప్పించుకున్నారు. "ఏమండీ కాఫీ త్రాగుతారా?" అనడిగింది ఆమె ఇందిరను.

"వద్దండి యిప్పుడు తాగను" అని మృదువుగా తిరస్కరించింది.

కాలం గడిచినకొద్దీ ఆమెకు కళ్ళ నీళ్ళ పర్యంతమవుతోంది. రైలాగి యింతసేపయితే అతనెందుకని రాడు? కావాలని యీ పిల్లని తన కంఠాన కట్టి పలాయనం చిత్తగించాడా? తనని మోసం చేశాడా?

ఈ ఆలోచన రాగానే ఆమె వళ్ళు ఝల్లుమంది.

అలా జరిగినట్లయితే తనేం చెయ్యాలి? పోలీసులకి రిపోర్టు చెయ్యాలా? పోలీసు స్టేషన్ తను కూర్చున్న కంపార్టుమెంటుకు ఎదురుగానే కనిపిస్తోంది. రిపోర్టు చేస్తే తన మాటలు నమ్ముతారు. ఎందుకంటే తనకి సాక్ష్యం వుంది. కాని పోలీసులు ఏం చేస్తారు వెంటనే?

పాపను హేండ్ వోవర్ చేసుకుని, తనని పంపించేస్తారేమో! అవును. అలా జరిగితేనే నయం. యెవరికో చెందిన యీ పాపను కాపాడటానికి తనకేం పట్టింది? తనకెందుకు జాలి?

ఎదురుగా పోలీసు స్టేషన్ ఆహ్వానిస్తున్నట్లు కనబడింది. లేచబోయింది. లేవబోతూ పాప ముఖంలోకి చూచింది.

వెంటనే ఆమె శరీరం కదలటానికి నిరాకరించింది.

అందాలపాప. అమాయకంగా నిద్రపోయే పాప. లేతపాప. పోలీసుల వాతపడెయ్యటానికి చేతులొస్తున్నాయా తనకు? అంత కఠినురాలా తను?

ఏం చెయ్యటానికి తోచక దిగులుగా, కంగారుగా నిస్సత్తువగా ఉంది.

పోనీ క్రిందకి దిగి అన్ని పెట్టెలూ

వెటికి అతనెక్కడున్నాడో వెతికితే ?

అవును. ఈ ఆలోచన బాగుంది ఆమె పాపను భుజంమీద కెత్తుకుని లేవబోయింది

కెవ్వుమంది పాప. ఉలికిపడి లేచిందేమో. గుక్కపట్టినట్లుగా ఏడుస్తోంది.

ఇందిర గుండె ఆగిపోయినంత పనయింది. తిరిగి సీటులో కూలబడిపోయింది.

ఇందాకటి నుంచీ భయపడుతూన్న సమస్య యెదురయింది ? యెలా పాపని ఊరుకోబెట్టటం ? యెలా లాలించటం ? ఆమెకు భయంగా ఉంది, సిగ్గుగా ఉంది. అభిమానంగా ఉంది. అవమానంగా ఉంది. అసహనంగా ఉంది.

కంపార్టుమెంటులో ఉన్న ఆ కాసిని మందీ తననే చూస్తున్నట్లూ, ఆ చూపులు గ్రుచ్చుకుంటున్నట్లూ ఎలాగో ఉంది.

ఎందుకేడుస్తోంది ? తన మొహంవంక చూసి, ఆ కొత్తదనాన్ని ఒప్పుకోలేక జాలిగా ఏడుస్తోంది. కొంతమంది పిల్లలు ఏడుస్తూంటే మూతి కడుపు తన్నుక్కుపోయేలా కదుల్తుంది. ఈ పాప మూతి అలాగే కదుల్తోంది.

ఇందిరకు ఒళ్లే జారేస్తోంది. కళేస్తుందేమో ! పొట్ట లోపలికి పోయింది.

అనుకోకుండానే అటూయిటూ కదిలిస్తూ, ఆ భుజంమీదనుంచి యీ భుజం మీదకూ, యిటునుంచి అటూ మారుస్తూ, వెన్నుమీద తడుతూ సముదాయించటానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

"పాలు కావాలేమో" ఇంగ్లీషు దంపతుల్లో భార్య ఇంగ్లీషులో అంది.

"ఏమో."

అనేసి ఆలోచిస్తోంది. అంతకంతకూ పాపరాగం పెద్దదైపోతోంది.

"మిల్క్ సార్ మిల్క్"

ప్లాట్ఫారంమీద ఓ ట్రేలో పాలసీసాలు నిండా పెట్టుకుని ఒకతను అమ్ముతున్నాడు.

"పిలుద్దామా !" అనుకుంది సంకోచంగా, అవమానంగావుంది.

పాప ఏడుపు ఎక్కువ చేస్తోంది.

తప్పలేదు. ఇందిర ఆ పాలమ్మతన్ని పిలిచింది. ఒకసీసా తీసుకుంది, ఎలా పట్టటం? అయోమయంగా ఓ సారి నలువైపులా చూసింది.

"నూ ఎస్ యిమ్మంటారా?" యింగ్లీషు ఆమె అంది.

"ఇవ్వండి" అన్నట్లు తల ఊపింది.

ఆమె చేయిచ్చాక పాపను ఒళ్ళో పడుకోబెట్టుకుని. సీసాలోనిపాలు చెంచాతో కొద్దికొద్దిగా పోస్తోంది. ఆకలిగావుందిగాబోలు, ఏడుపు మానేసి పాప హాయిగా తాగేస్తున్నది పాలు. గబగబ తాగేస్తున్నది.

పాప పాలు త్రాగటం పూర్తయేసరికి రైలు కదిలే టైమయింది. క్యాంటీన్ వాళ్ళు వచ్చి ఖాళీ కప్పులు, ప్లేట్లూ వగైరాలు తీసుకెళ్ళిపోయారు.

"చూశారా ఎంత తిప్పలు పడాల్సి వచ్చిందో మీరు?"

ఇందిర తలత్రిప్పి చూసింది,

"నా మనుమని ఆ పోలీసు స్టేషన్లో పడేసిండి ఈ లేచిపోని వెధవంతా ఎందుకుమీరు" అంది సుధారాణి.

"పడేసి నేను" అందా మనుకుంది ఇందిర. చెప్పదామా వద్దా అని స్థిరపడే లోపున రైలు కదిలింది.

ఇందిర వొళ్ళో పాప కులాసాగా, ఉషారుగా ఆడుకుంటోంది. చేతులూ కాళ్ళూ ఒకటే కదిలిస్తోంది. మధ్యమధ్య ముఖంలోకి చూసి నవ్వుతోంది. దాన్నివదిపోకుండా వుండటం కష్టంగావుంది.

సుధారాణి మళ్ళీ భర్తతో కబుర్లలో పడింది. ఇంగ్లీషు కుటుంబంవాళ్ళ ధోరణిలో వాళ్లుపడ్డారు. పాప ఆడుకుంటోంది.

ఇందిర ...

ఆలోచిస్తోంది.

సంసార జీవితంలోనిమాధుర్యం అనుభవించటానికి వ్యక్తి డాక్టరు అవటం అడ్డురాదు, అడ్డురాకూడదు,

మొదట్నుంచీ ఇందిర యాంత్రికపు మనిషికాదు. ఆమెలో కలలున్నాయి. ఆశలున్నాయి ఆరాధనలున్నాయి.

ఎమ్.బి.బి.యస్ మొదట్నుంచీ, ఫైనలియర్ పరీక్షలు రాసేవరకూ రఘు, ఆమె క్లాస్మేట్సు. బయటి జీవితంలో ఎంత స్నేహితులో కాలేజి చదువులో యిద్దరి మధ్య అంతపోటీ వుండేది. ప్రతి సబ్జెక్టులోనూ ఒకరు ఫస్టూ, యింకొకరు సెకండూ యిలాబలాబలాలు తేల్చుకుంటూ వుండేవారు. ఈ పోటీతో మాధుర్యాన్నే అనుభవించేవారు గానీ, యిద్దరిలో అసూయలుండేవికావు.

హౌస్ సర్జన్సీకూడా యిద్దరూ కలిసే చేశారు. విద్యార్థులుగా వున్నప్పుడు ఆడుకున్నట్లు యిప్పుడు దాగుడుమూతలాడుకోవటానికి వీలులేకపోయింది. ఒకవార్డులో గంటలు గంటలు గడపటం, నైట్ డ్యూటీలు, వంటరితనం, సన్నిహితత్వం- యిదరూ ఒకరికొకరు దొరికిపోయారు. బయటపడిపోయారు, మానసికంగా అల్లుకుపోయారు చివరకు ఒకర్నివిడిచి ఒకరు ఒకరోజుకూడా గడపలేనిస్థితికివచ్చారు.

హౌస్సర్జన్సీ అయిపోయాక పెళ్ళిచేసుకోవాలన్న నిర్ణయానికి వచ్చేశారు.

"నేను ఎం.డి, నువ్వు ఎం. ఎస్ చదువుదామనుకున్నాం. మరి...." అన్నది ఇందిరా ప్రియదర్శిని.

"చదువుదాం. కాని అప్పటిదాకా పెళ్ళి చేసుకోకుండా వుండడంలో అర్థంలేదు. ఆవరకటి సంగతేమోగానీ, యిప్పుడు నిన్ను నా దాన్ని చేసుకోకుండా ఎన్నో రోజులుండలేను. మెడికల్ ఎడ్యుకేషన్లో వున్న డ్రాబాకేయిది. ఎక్కడో గడపాల్సిన క్షణాలు ఎక్కడో గడుపుతూ వుంటాం" అన్నాడు రఘు.

ఇందిర సిగ్గుతో తలవంచుకుంది. "ఐ ఎగ్రీవిత్ యు డియర్" అనుకుంది మనసులో ముగ్ధంగా.

హౌస్ సర్జన్సీ అయిపోయింది. ఇంకా కొద్దిరోజుల్లో పెళ్ళి అనుకున్నారు. పెద్దవాళ్ళు అంగీకారం యిచ్చేశారు.

ఆ సమయంలో ఇందిరకు జబ్బుచేసింది. విపరీతంగా కడుపులోనొప్పి వచ్చేది. తట్టుకోలేనంత బాధ. చివరకు అది సీరియస్గాకూడా పరిణమించేసరికి, హాస్పిటల్లో ఎడ్మిట్ చేయాల్సివచ్చింది.

"తప్పదు, ఆమెప్రాణం దక్కాలంటే గర్భసంచీ తీసెయ్యాలి" అన్నారు డాక్టర్లు.

"ఏమయినా చెయ్యండి. మా బిడ్డను బ్రతికించండి" అన్నారామె తలిదండ్రులు.

"ఆమె పెళ్ళిచేసుకోవచ్చు. గార్హస్థ్య జీవితం గడుపవచ్చు. కాని సంతానం వుండదు."

"లేకపోతే మానె మా పిల్ల బాగుంటే అంతేచాలు, దాని ఆకారం మా ముందు

మెసిలే ఏట్లు చేయండి. మ పదాలు" అన్నారు తల్లిదండ్రులు ఏడుస్తూ.

ఆపరేషన్ జరిగింది. ఇందిర క్రమ క్రమంగా కోలుకుని, తిరిగి ఆరోగ్యంగా తయారయింది,

రఘు ఆమెను చూడటానికి ప్రతిరోజూ వస్తున్నాడు. ఆమె ఆరోగ్యం కుదుటబడే దాకా తల్లడిల్లిపోయాడు. మనిషి దిగులు పడిపోయాడు.

ఆమెను యింటికి తీసుకు వచ్చేశాక ఓ సాయంత్రం ఆమెను చూడడానికి ఎప్పటిలా వెళ్ళాడు. కాని మనిషి మాత్రం ఎప్పటిలాలేడు భయంభయంగా వున్నాడు. ఎందుకనో బెదిరిపోతున్నాడు. మామూలుగా మాట్లాడలేకుండా వున్నాడు.

"నీతో... ఒక విషయం చెప్పాలని వచ్చాను." అన్నాడు చివరకు.

"నాకు తెలుసు అదేదో" అన్నది ఇందిర చిరునవ్వుతో.

అతనదిరిపడి ఆమెవంక చూశాడు.

"నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవటంలేదని అని చెప్పటానికి వచ్చావు. మీ పేరెంట్సుకి నువ్వు ఒక్కడివే కొడుకువి. నీ బాధ నేనర్థం చేసుకోగలను. నువ్వు వృత్తి చేత డాక్టరువి. కాని మనిషివి. నీకు సంసారం కావాలి. త్యాగంచేసేటంత శక్తి నీకులేదు. నీ వైపునుంచిచూస్తే అనవసరంకూడా. నీ దానికి అర్థంకానిదిలే రఘూ"

"నన్ను....నన్నుక్షమించు ఇందిరా"

"ఎందుకు? నాకుజరిగిన కీడుకా? వెళ్ళిరా రఘూ. ఇద్దరం పైచదువులు చదువుదాం. కాని ఒక ఊళ్ళోకాదు. అదంత బాగుండదు. మనం విడిపోదాం. గుడ్‌బై"

ఎంతో తేలిగ్గా, హుందాగా, అట్టహాసంగా, ఆక్రందనలులేకుండా జరిగిపోయింది. ఆ దృశ్యం కలలోలా కదిలిపోయింది.

తర్వాత ఎంత ఏడవన్నా ఏడుపు రాదుగాక.

• • •

వంటికేదో చల్లగా తగిలేసరికి కళ్లు విప్పింది. పాప తనచీరె తడిపేసింది.

ఎంత సిగ్గుపడిపోయిందో ఇందిర! ఎవరన్నా చూశారేమోనని ఆరాయిటూ చూసింది. ఇంజనీర్‌గారి భార్య యీ లోకంలో లేదుగాని యింగ్లీషు దంపతులు ఆమె ముఖంలోకిచూసి పక్కుమని నవ్వారు.

ఆమె ముఖం ఎర్రబడింది. ఏం చెయ్యాలో తెలియలేదు. పాప ఏడుస్తోంది. ముందుకు వంగి సూటుకేసుతెరిచి, అందులోంచి చిన్నటవల్ తీసింది, పాపలాగూ విప్పేసి టవల్‌తో ఒళ్ళంతా శుభ్రంగా తుడిచి, గౌను కొంచెం క్రిందకి లాగింది.

సుధారాణి భర్తతో మాట్లాడుతున్నదల్లా యిటువైపుతిరిగి "ఎందుకోసమండీ మీకీ అవస్థ అంతా?" అంది.

"అది మీకు అర్థంకాదు" అందామన్నంత రోషంవచ్చింది. కాని బలవంతాన నవ్వి ఊరుకుంది.

"తరువాత నిడదవోలు స్టేషన్ వస్తుంది. స్టేషన్ మాస్టర్ని పిలిచి రిపోర్టు చేయండి అని సలహా ఇచ్చింది సుధారాణి.

ఇందిర ఏమీ మాటాడలేదు.

పాప కొంతసేపు ఏడ్చి ఇందిర తప్పని సరియై ఎత్తుకొట్టేసరికి మళ్ళీ నిద్రలో పడింది.

రైలు వేగం తగ్గింది. నిడదవోలు స్టేషన్ సమీపిస్తోంది,

ఇందిర గుండె గబగబ కొట్టుకుంటుంది. ఇక్కడయినా అతను కనిపిస్తాడో కనిపించడో! ఒకవేళ కనిపించకపోతే.... ఏ నిర్ణయం తీసుకోవాలో ఆమె కర్థం కావటంలేదు.

మెయిన్ స్టేషన్‌లో కొచ్చి ఆగింది, ఇందిర ఆతృతగా కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తోంది.

"మీకు నిజంగా పిచ్చి-అతనిహరాడు. వెంటనే దిగి గార్డుకిగానీ, స్టేషన్ మాస్టర్‌కి గాని రిపోర్టు ఇవ్వండి" సుధారాణి వదిలిపెట్టకుండ సలహా నిస్తోంది.

ఇందిర పాపనెత్తుకుని లేచి నిలబడింది. ఆమె పాదాలు అప్రయత్నంగా తలుపు దగ్గరకు కదిలాయి.

కంపార్టుమెంటు దిగి ప్లాటుఫారం మీదకు వచ్చింది.

రైలు అక్కడ యెక్కువసేపు ఆగదని ఆమెకు తెలుసు. ఏదో చెయ్యాలి, పాపని బుజంమీద వేసుకుని గబగబ అడుగులు వేసింది. పాప ఆమె మెత్తని బుజంమీద తలవాల్చి బొమ్మలా పడుకుని ఉంది. తన స్టూడెంట్సెవరయినా, యీ రైల్లో ప్రయాణం చేస్తున్నారేమో, వాళ్లు చూస్తే ఏమనుకుంటారోనని ఆమెకు వచ్చే సంకోచంగా ఉంది. కాని తప్పదు గబగబ ముందుకు నడుస్తోంది. థర్డు క్లాసు కంపార్టుమెంటులున్న చోటికి వచ్చింది. పెట్టెలు కిక్కిరిసి వున్నాయి. తలుపు దగ్గర జనం గుంపుగా నిలబడి ఎక్కేవాళ్ళు దిగేవాళ్ళు తోసుకుంటున్నారు. గోలగా, బీభత్సంగా ఉంది. లోపలెవరున్నారో కనబడటంలేదు.

ఇందిర హతాశురాలయింది. అతను తప్పకుండా తనని మోసంచేసి వుంటాడు.

నిస్పృహగా వెనుదిరిగింది. నిమ్మదిగా అడుగులు వేస్తోంది. ఎదురుగుండా గార్డు కనిపించాడు. అతని దగ్గరకు వెళ్ళాలి. జరిగిందంతా చెప్పాలి. ఈ బరువు వదల్చుకోవాలి.

అతనివైపు కదలబోయింది. ఇంతలో ఆమెను ఎవరో చెయ్యిపట్టుకుని ఆపినట్లయింది.

ఇందిర ఆగిపోయింది. ఎవరూలేరు. ఊరికే భ్రమ అంతే. ఇంతలో బుజంమీద పాప కదిలి తల ఇటువైపు త్రిప్పింది. పాప ముఖం ఇందిర చెంపకు రాసుకుంటోంది.

ఆమెశరీరం పులకించినట్లయింది. ఇహ గార్డువైపు కదలలేకపోయింది. వెళ్ళి ఏం చెబుతుంది? చెప్పి ఏంచేస్తుంది? అందాలు చిందే యీ అమాయకపు ముద్దును తీసుకు వెళ్ళి పరాయివాడి చేతిలో పెట్టేస్తుందా? తనకు చేతులొస్తాయా?

"అట్లయితే తానుమాత్రం పరాయిది కాదా? ఈ పాపతో సంబంధం ఏర్పడి కొన్ని గంటలైనా కాలేదు. ఆ మాత్రం దానికి సొంతమనిషి అయిపోయిందా?

"అవును, అనుకోవటం కొంచం హాస్యాస్పదంగా, అతిశయోక్తిగా వుంది, అహం కూడా అడ్డువస్తోంది,

కాదనుకోవటానికి ధైర్యం చాలటం లేదు.

ఆత్మీయత కాదులే పోనీ మానవత్వం అని సరిపెట్టుకోవాలని చూసింది.

ఇంతలో పాప తన రెండుచేతులతో ఆమె కంఠం చుట్టేసింది. ముఖంలోకి చూసేసరికి ఎర్రని పెదాలు, మరింత అం

దినదినాభివృద్ధి పొందుచున్న
ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రింటింగ్
ప్రెస్ యజమానులకు

మా దీపావళి
శుభాకాంక్షలు

అయ్యా, మా ఫౌండ్రీలు పురోవృద్ధి గాంచుచున్న మీ పరిశ్రమల చేదోడు వాదోడుగా నుండి, అనేక రకముల ఇంగ్లీషు, తెలుగు టైపు పాయింటు సిస్టములో విరివిగా సప్లయి చేయుచు నుండగలము. గాన మీరు కూడా మాకు బాసటగా నిలచి తమ రీతిని సహకరించండి.

లక్ష్మీ టైపు ఫౌండ్రీ
ఫోన్ నెం. 5731.

భారతి టైప్ ఫౌండ్రి
ఫోన్ నెం. 4166

విజయవాడ-2.

దంగా కనిపించేటట్టు నవ్వేస్తూంది.

ఆ సమయంలో పాపని, అలా ప్లాట్ ఫారంమీద నిల్చుని గుండెలకు హత్తుకోవాలనీ, దాని చిన్నారి బుగ్గలమీద తనివితీరా ముద్దులు పెట్టుకోవాలనీ ఆమెకు బలవత్తరమైన కోరిక కలిగింది.

కాని ఎలా? చుట్టూ వుండే జనం చూస్తారు. చూస్తే నష్టం లేదు కాని తనకే యెలాగో వుంటుంది. కంపార్టుమెంటులో అయితే సుధారాణి చూస్తుంది. ఆ ఇంగ్లీషు వాళ్లు చూస్తారు.

ఎందుకనో... అది పిచ్చి కావచ్చు. భ్రమ కావచ్చు. వ్యామోహం కావచ్చు ...

"ఈ పాపనా" అనిపించింది ఇందిరా ప్రియదర్శినికి.

స్టేషన్‌లో ఎప్పుడుగంట కొట్టారో తెలియదు. గార్డు విజిల్ వూదటం వినిపించింది. తడబడే అడుగుల్తో నడిచి పెట్టెలోకి వచ్చి చేరుకుంది.

"కనబడలేదా" అనడిగింది సుధారాణి ఆమెవచ్చి తన సీటులో కూర్చుంటూంటే.

"లేదు"

"రిపోర్టు చేయలేదా?"

"లేదు"

"ఎందుకని?"

ఇందిర ముఖం ఎత్తి ఆమెవంక వాడిగా చూసింది. ఏంటో అనాలనుకుంది. కాని "కొన్నికొన్ని పనులు చెయ్యలేం అంతే" అని మాత్రం అనగలిగింది.

సుధారాణి ఆమె సమాధానానికి మొదట ఆశ్చర్యపడినట్లయిపోయి తర్వాత ముఖం ముడుచుకుంది.

రైలు కదిలింది.

• • •

ఇందిరకు కొంచం సిగ్గుతగినట్లయింది. పాపతో ఆడుకోవటం మొదలుపెట్టింది. ఆ పాప పేరేంటో తనకు తెలియదు. తెలిస్తే బాగుండుననిపించింది. ఆ పాప స్పర్శలో, ఆ పాప నవ్వులో ఏదో దొరుకుతోందామెకు. ఒహంకా మనశ్శాంతి.

ఇందిర అనుకోకుండా పాపతో కలిసిపోతోంది.

అప్రయత్నంగా "నా కిలాంటి పాప వుంటే బాగుండును" అనుకుంది.

అంతలో నవ్వువచ్చింది. తనకుపాపలెలావుంటారు. అసలు బ్రహ్మచారిణే అనుకో. ఒకవేళ పెళ్ళయినా కానీ....

పోనీ "ఈ పాప నాదయితే బాగుండును" అనుకుంది.

నాదంటూ ఏముంది యీ భూమ్మీద? ఎవరున్నారునాకు?

ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు నిలిచాయి. రఘు లేడు. జీవితంలేదు ఏమీలేదు.

తాడేపల్లిగూడెం వచ్చింది. అతను రాలేదు.

మళ్ళీ రైలు కదిలింది.

ఏలూరు వచ్చింది. అతనురాలేదు.

రైలు కదిలింది.

చీకటి పడిపోయింది. రైలు కుదుపుకు పాపకు నిద్రవచ్చింది. ఇందిరకు కూడా కునికిపాట్లు వచ్చాయి.

• • •

విజయవాడస్టేషన్ వచ్చేసింది. ఇందిరకు భయంగావుంది, గుండె దడదడమని కొట్టుకుంటోంది. పాప నెత్తుకుని దిగి ప్లాట్‌ఫారం మీదకు వచ్చింది, ఎక్కే, దిగే జనంతో, పోర్టర్లతో అవీయివీ అమ్ముకునే వాళ్ళ కేకలతో హడావుడిగా వుంది ప్లాట్‌ఫాం. అనుమానంతో అటూయిటూ చూసింది. లైసెన్సు కూలీకిచ్చి లగేజిసింపాక, అతనివెంట నడిచి, ప్లాట్‌ఫాంగేటు బయటకువచ్చింది.

• •

అయిదేళ్ళు గడిచిపోయాయి.

ఆ యింట్లో యిప్పుడు తనూ, పాపా తప్ప ఎవరూలేరు. ఆమె రఘుని మరిచిపోయింది. ఆ మొండితనంలో పాప పన్నీటి జల్లులావుంది.

ఉదయమే పాప లేస్తుంది. చిన్నటూత్ బ్రష్‌తో చక్కా ముఖం కడిగేసుకుంటుంది. మమ్మీతో కాసేపు కబుర్లుచెప్పి స్నానంచేసి, బ్లూ యూనిఫారం వేసుకుని కాన్వెంట్‌కు వెళ్ళిపోతుంది.

ఇందిర కాలేజీకి వెళ్ళిపోతుంది.

సాయంత్రం మళ్ళీ యిద్దరూ కలుసుకుంటారు, ఎన్నికబుర్లు చెప్పుకుంటారని! ఎన్ని ఆటలాడుకుంటారో! తరుచు తన కార్లో పాపని షికారు తీసుకెడుతుంది. ఇద్దరూ తిరిగి తిరిగి అలిసిపోయిన ముఖాలతో యింటికితిరిగివస్తారు. కలిసి డిన్నర్

తర్వాత ఒకేమంచంమీద [illegible]ద.

పాపలేనిదే ఇందిర లేదు

పాప ఇందిరలో కలిసి[illegible]యింది.

ఒకరోజు సాయంత్రం అయినయింది. ఇందిర తమ చిన్న [illegible] వరండాలో పాపకోసం ఎదురుచూస్తు అటూయిటూ తిరుగుతోంది.

బయట కారాగిన చప్పుడయింది. ఇందిర తల[illegible] త్రిప్పి చూచేసరికి పాప కారు దిగి లోపలకు [illegible]స్తోంది.

"పాపా" [illegible] తలో [illegible] ప్రక్కనుంచి ఎవరో పిలిచారు.

పాప ఆగిపోయింది.

ప్రహరీగోడ ప్రక్కనుంచి ఒకవ్యక్తి నడిచి ముందుకువచ్చాడు. [illegible] నలుచగా పీకనంతా [illegible] న్నాడు, కళ్లు [illegible]ణంగా మెరుస్తున్నాయి.

పాపకు భయంలేదు. "ఎవరు.... మత్వ....?" అనడిగింది. [illegible]న్న పెదవులు కదిలిస్తూ.

"నే[illegible] — నేను మీ నా[illegible]న్న పాపా!"

"అవ్వాలు.... నాకు [illegible] మ్మ మేగాని.... డాకేడు."

"[illegible] పాపా. నేనే మీ నాన్నని. నీకోసం వచ్చాను. అ[illegible] యింకా [illegible] దగ్గ[illegible]కు [illegible]డు,

"ఊహూ....నేన్నమ్మను"

'అప్పు[illegible] పాపా, అయిదే[illegible] క్రితం కొన్ని కారణాల [illegible] నిన్ను రైల్లో అమె[illegible] క్షణకు [illegible]లేసి పారిపోయాను. [illegible]స్థితి కలిసి రా[illegible]టానికి యిన్నాళ్ళు పట్టి[illegible]ది. ఇహ మని[illegible] [illegible] ఎ[illegible] మా [illegible] చేయలేరు [illegible] రాపాపా.రా. ఇక్క[illegible]ంచి వెళ్ళిపోదాం [illegible].'

'[illegible]' పాప ఎంతసే[illegible]కి గేటుదగ్గర్నుంచి కదిలి[illegible]కపోయేసరికి ఏం జరిగిందో చూద్దామని [illegible]క్కడికి[illegible] చ్చిన ఇందిర అంతావిని గట్టిగా [illegible]చింది.

"ఎందుకు వీల్లేదు?" [illegible] వ్యక్తి కటువుగా అన్నాడు.

"అదు[illegible] రైలులో పాప యెప్పుడైతే వా[illegible] చేసి వెళ్ళావో అ[illegible]ప్పుడే [illegible]వ్వా మె మీద హక్కుని కోల్పోయా[illegible]. పాపకు నేనెం [illegible]నో తెలీయగాని అది నాకు జీవం ఇచ్చింది. పాప నా ఊపిరి. నా [illegible]ర్వస్వం. పాప నాది" ఇం[illegible]ర ఆవేశంగా అంది.

"ఈ అయిదేళ్ళూ మీరు దాన్ని కాపాడి నం[illegible]కు నా కృతజ్ఞతలు. మీరు అలా [illegible]దగలరని ఊహించే మీచేతుల్లో వదిలి [illegible]ను. కాని యిప్పుడు నేను స్వేచ్ఛా [illegible]. నా పాపని నేను పెంచుకోగలను. [illegible] [illegible]మ్మా వచ్చేయ్ నా దగ్గరకు"

"నేను రాను" పాప ఇందిర దగరకు పరి[illegible]త్తింది.

"పాపా! అంతగా అయితే అప్ప[illegible]ప్పుడు యిక్కడికి వద్దువుగానిలే. నిన్ను వి[illegible] నేను ఇహ ఒక క్షణంకూడా వుండలే[illegible] [illegible]దా వచ్చెయ్" అతను ఒక అడుగు ముందుకు వేశాడు.

[illegible]పాప ఇందిర చాటున దాక్కుంది.

[illegible]ందిరకు దుఃఖం ఆగలేదు. గుండె పగిలిపోతున్నది, "చూడండి. మీరెవరో నాకు తెలియదు. అప్పుడు నా మీద కనికరించి దీన్ని నా చేతుల్లో వదిలిపెట్టివెళ్లారు. ఏదో వెలుగు కనిపించసాగింది అప్పట్నుంచీ ఆ వెలుగుని ఆర్పేయకండి. ఆ దీపాన్ని తీసివేయకండి. మీకేం కావాలో చెప్పండి పాపతప్ప. నా యావదాస్తి మీకు ధారపోస్తాను. మీ పాదాలు పట్టుకుని ప్రాధేయపడతాను. ప్లీజ్. పాపను నాకు దక్కేటట్లు చేయండి"

"[illegible]యామ్‌సారీ" అతను కర్కశంగా అని ఆమెను ప్రక్కకి త్రోసి పాపని చెయ్యి పట్టుకు లాగుతున్నాడు.

"మమ్మీ!మమ్మీ" అనిఏడుస్తోం పాప.

"వదలండి. నా పాపని వదలండి" అని ఇం[illegible] అరుస్తోంది, ఏడుస్తోంది. ఆ వ్యక్తి వదలేదు. పాపని బలవంతంగా రెండు చేతు[illegible] ఎత్తుకుని, బుజంమీద వేసుకుని వెళ్ళిపోతున్నాడు.

ఇందిర కెవ్వుమని అరచి స్పృహ తప్పి పడిపోయింది.

* * *

"[illegible]మండీ! బెజవాడ వచ్చేసింది [illegible]లేవం[illegible]" ఎవరిదో చెయ్యి బుజం తడుతూ లేపుతుండే సరికి ఇందిర ఉలికిపడి కళ్ళు విప్పి[illegible]ది. ప్రక్కనే సుధారాణి ముఖం కనిపించింది.

"[illegible] జరిగింది? ఏలూరులో రైలు బయలు[illegible]క ఏం జరిగింది?"

ఒ[illegible]లోని పాపపైపు చూసింది. విస్మ

HEARTY DIWALI

GREETINGS

Phone: 6988

NOVEL

PRINTERS

ELLORE ROAD

VIJAYAWADA—2

...ంగా నిద్రపోతూంది.

ఆమెకు వెర్రి ఆవేశం వచ్చినట్లయింది కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరుగుతున్నాయి.

"ఈ పాప నాది ఈ పాప నాది" అనుకుంటూ గుండెకు హత్తుకుంది.

"నా కెవరూ లేరని ఎందుకనుకోవాలి? పాప వుందిగా."

ఇందిర పాపతో లేచి నిలబడింది. సుధారాణి వంక తిరిగి 'వస్తాను' అన్నట్లు చూసింది.

సుధారాణి ఆమెనేదో అడుగుదామనుకుని ఇందాకటి జవాబు గుర్తువచ్చి క్షమాయించుకుని ఊరుకుంది.

ఇందిర పెట్టె దిగి క్రిందకు వచ్చింది.

ఆమెకు ఏదో భయం. అక్కడ్నుంచి త్వరగా బయట పడాలని ఆరాటంగా వుంది పోర్టరు వచ్చి ఆమె పెట్టె, బెడ్డింగూ బయటకు తీసి, నెత్తిమీది కెక్కించుకున్నాడు.

ఆమె ఒకసారి అటూయిటూ చూసి త్వరత్వరగా అడుగులు వేస్తోంది.

"ఇన్నాళ్లు మత్తుగా గడిపాను. ఏకాకిలా గడిపాను. శిలగా గడిపాను రఘు లేకపోతే నేం పాప వుంది. ఆ తోడు చాలు నాకు. చాలేమిటి? ఎంతో ఎంతో ఎక్కువ.

పాపను పెంచుకోవాలి.

పాపను పెంచుకోవాలి.

పాపను పెంచుకోవాలి! తనతో ఒక భాగంగా,

ఆమెలో దుఃఖావేశం, ఉద్విగ్నత, వెర్రి ఆనందం ముప్పిరిగొని ఆ జనసందోహంలోంచి, ఆ కోలాహలంలోంచి, ఆ కిటకిటలోంచి బయటకు నడిపిస్తున్నాయి.

ఆమెకు చాలా ఆనందంగా వుంది. ఉద్రేకంగా ఉంది.

"ఏమండీ!"

ఆమె తృళ్ళిపడి ఆగింది.

ఎప్పుడో విన్న కంఠస్వరం. ఆమె నవనాడులూ కృంగిపోయినట్టున్నాయి.

అతను ఆమె ప్రక్కకు వచ్చి నిల్చున్నాడు. "మీరు నన్ను క్షమించాలి. చేతిలో డబ్బు లేదు. పాపను నాతో వుంచుకోవటానికి జాగా లేదు. చాలా బాధ పడివుంటారు....మీరు చేసిన ఉపకారానికి చాలా థాంక్సండి"

నమ్రతగా అంటూ ఆమె భుజం మీద నుంచి పాపను తీసుకోవటానికి చేతులు జాచాడు.

ఎంతో చెప్పాలనుకుంది, అతనికి అర్థమయ్యేటట్టు వివరించుదామనుకుంది. వారించుదామనుకుంది.

కాని స్థాణువులా నిలబడి చూస్తూ ఊరుకుంది.

అతను పాపని తీసుకున్నాడు. పొంగి పొర్లే ప్రేమతో పాప రెండు బుగ్గలమీదా ముద్దాడి "అర్జంటుగా వెళ్ళాలి నన్ను క్షమిస్తారు కదూ" అంటూ అక్కడ్నుంచి కదిలి జనంలో కలిసిపోయాడు.

శక్తిలేక, చేష్టలుడిగి, పెదవులతడి ఆరిపోతూండగా, నిర్ఘాంతపోతూ అలాగే నిలబడిపోయింది ఇందిర. ఇదంతా నిజంగా జరిగిందా? అతను మోసంచేశాడా? చేయలేదా? ముందా? తర్వాతా? చేయడానికి ప్రయత్నించిమళ్ళీమనస్సుమార్చుకున్నాడా?

అంతా జనం! జనం!! జనం!!!

ఆ జనం మధ్యలో ఒంటరిగా నిలబడిపోయింది ఇందిర.

Edited and Published by
V. V. Raghavaiah and
Printed by himat Jyoti
Printers, Machavaram
Vijayawada-4